

НАЙКРАСШІ
НАРОДНІ
ДІВОЧІ ПІСНІ

Зібрав К. Т. Б.

Ціна 25 ц.

НАКЛАДОМ РУСЬКОЇ КНИГАРНІ 850 MAIN ST.
WINNIPEG, MAN.
1916.

ЗМІСТ.

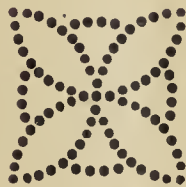
А я люблю Перуся	12
Ах Боже мій милий	16
А вже весна воскресла	25
Біду собі купила	32
Бодай ся когут знудив	13
Було не рубати	45
Видно шляхи Полтавській	48
Віють вітри, віють буйні	43
Верховино, світку ти наш	7
Гей на Івана	53
Дай нам Божев добрий час	49
Далась мене	44
Де дім мій	19
Де єсть руська вітчина	5
З тої гори високої	17
І учера горох	52
І шумить, і гуде	16
Їде, їде Зельман	23
Кажуть люди	24
Козак пана	26
Козак коня напував	33
Кожда птичка	42
Красна дівиче	22
Ми в луг підем	29
Мир вам братья	3
Нагадалось старій бабі	21
На щож мене зачіпаш	18
На полю, на полю	40
Наша хата з огородом	41
Не лови мотиля	46
Отче небесний	50
Ой був, та нема	55
Ой відси гора	37
Ой не ходи Грицю	10
Ой не відти вітер віє	36
Ой місяцю, місяченьку	19
Ой піду я до млина	21
Ой поїхав в Туреччину	38
Ой по горі, по високій	38
Плила рибка	50
Поїхав милий	9
Прощай мій Степанку	54
Родимий краю	15
Серце тужить і сумує	57
Сонце заходить	55
Стоїть явір	37

(Докінчене на стор. 3-й окладинки).

НАЙКРАСШІ
НАРОДНІ
ДІВОЧІ ПІСНІ

Зібрав К. Т. Б.

ЗБІРКА
БАНА ЛУЧКОВА

НАКЛАДОМ РУСЬКОЇ КНИГАРНІ 850 MAIN ST.
WINNIPEG, MAN.

1915.

[Чо брало: 1916]

Digitized by the Internet Archive
in 2018 with funding from
University of Toronto

Піснь 1.

Мир вам братя всім приносим,
Мир то наших отців знак,
Мира з неба всі днесь просим
Чи багатий, чи бідак:
Разом руки си подаймо
І як братя ся любім
Одні другим помагаймо
К спільній меті поспішім.

І рознесім піснь новую
Гень! за море, в чужину
І свободу молодую
Повитаймо як весну:
Мир хай буде во вік з нами
Бо де мир єсть, там і Бог,
Мир нас злучить з небесами
Сил зішле на нас много.

Тоді світ ся весь дізнає,
Що вкраїнський люд жиє.
Рідну віру в серци має
І над землю ю взнесе;
Мир вам, далій тепер жваво
Підлітаймо висше все;
Добров мислев не кровавов
Куда ясне сонце йде.

Щож нам нині на заваді
Все вже зникло тепер в час,
Далій в мирі, далій в ладі
В імя Бога лише враз:
Мир вам, мир українськи діти
І гаразд вашим хатам,
Разом сили получіте
Благо, благо буде нам!

Піснь 2.

Щасть нам Боже, щасть нам щасть!
Розвивати руській цвіт,
Бог нам Вишній сили дасть
Ми сотворим новий світ;
Ну же братя! нуж ділати
Поки ще путь перед нами,
Щоби світу показати,
Що ми ще є Русинами.

Щасть нам Боже, щасть нам щасть!
Начинати в добрий час,
Таж за нами Божа власть
Таж і наш народ не згас:
Славу нашу повитаєм
Руським серцем, руським словом
І весело заспіваєм
Надбескидським гуком, громом.

Щасть нам Боже, щасть нам щасть!
Руській неньці, вірним всім,

Вже загибла наша страсть,
Нуж ся нині веселім;
Всюди най ся відзиває
Один голос, одна віра
Наші серця оґріває
Як за часів Володимира.

Щасть нам Боже! щасть нам щасть!
Устроїти руський храм,
Бог нам поміч дав і дасть.
Щасть так Боже! дальше нам:
Щоб достойно в світі жити
Як то наші батьки жили,
Імя руське возносити,
Щоб го враги полюбили!

Піснь 3.

Де єсть руська вітчина?
Де пшениці, ячмена,
І де жита є досить,
Куда голод не гостить!
Ой на, на, ой на, на
Ой там руська вітчина.

Де молоко, мід тече,
Ліс, дуброва, луг цвите,
Там де гори, долини
І тучнії скотини!
На, на, на, на, на, на
Ой там руська вітчина.

Там є з чого чересла
Укленати до плуга,
Ой там і сіль є своя,
Нею солить чужина!

На, на, на, на, на, на
Ой там руська вітчина.

Де Сян, Дністер, Буг реве
Порогами Дніпр трясе,
Де широкі суть степи
Де гуляли Козаки:

На, на, на, на, на, на
Ой там руська вітчина.

Там де народ молодий,
Сильний, кріпкий і мирний,
Вітців віри ся держить
Рідним словом Бога чтить:

На, на, на, на, на, на
Ой там руська вітчина

Де могили з давних літ
Пригадують змерлий рід.
Де старих батьків діла
Одягає дум краса:

На, на, на, на, на, на
Ой там руська вітчина.

Така руська вітчина:
Над ню лучшої нема
Всього, всего єсть досить
Аж ся серце веселить!

На, на, на, на, на, на
Така руська вітчина!

Піснь 4.

Верховино, світку ти наш!
Гей! як у тебе тут мило,
Як игри від, пливе тут час
Свобідно, шумно. весело:

Коломийка:

Є у мене топір, топір, та кована бляшка,
Научу я того Німця, тай і того ляшка.

З верха на верх, а з бору в бір,
З легкою в серцю думкою,
В чересі кріз, в руках топір,
Бує легінь тобою!

Коломийка:

Як зашумить коломийка, ватаг загуляє,
Чорноброву дівчиноньку кругом обертає.

Літом цілим, би ніч би день,
Хлопці гуляють ту наші,
Свобідна ту вода, огонь,
Довольні ліса і наші!

Коломийка:

Ой нема то краю, краю, над ту Верховину,
Коби мені погуляли хоч одну годину!

Ту Лях не клав ланцухом меж!
Німець не станув стопою.
Буйная тут землі одеж,
Плекана каплі росою!

Коломийка:

Гей поїдем в поле, в поле, зі стричком
на шиї,
Вже нам більше не задзвонять дзвони в
Коломиї.

Гей що ми там Поділя край,
Нам полонина Поділе
А бори степ, ялиця май,
А звіря голос весіле.

Коломийка:

А я тее дівча люблю, що біле як гуся
Воно мене поцілує, тільки притулю ся.

Не бавить нас ворогів месьть,
Щоби лиш порох, та цівка,
У Бога світ, у людий честь
Та овець гурма—сопілка.

Коломийка:

Задудніли сіромахи, в полонині чути,
Якжеж тебе Верховино тяженько забути!

Та коби прис хребет із вод,
І медвідь шибнув лісами,
Завіяв юг, заграв Бескид;
Черемош гукнув водами.

Коломийка:

Черемоше! Черемоше! чиста твоя вода,
Дівчинонько з Верховини яка твоя врода.

То ми то час, то ми то піснь,
Молодче нуже в простори!
Овечці сплав, з кучерів пліснь,
І далі, далі, на гори!

Коломийка:

Ой запало, загоріло за горами сонце!
Заграй же ми мій миленькій під моє ві-
конце.

Там то брентить трембіти звук,
Щебече любо сопілка,
А як звіря завиз — гук!
В челюсти, плюне му цівка.

Коломийка:

Два голуби воду пили, а два колотили,
Бодай тоті не сконали, що нас розлучили!

Піснь 5.

Поїхав милий, зістали ся туги,
Мильший над него вже не буде другий;
Я о нїм мислю і не забуду,
Бо его люблю і любити буду.

Дай же му Боже здоровле і щасте,
Борони его від всего нещастя;
Я о нїм мислю і не забуду,
Бо его люблю і любити буду.

Висхну від жалю і виплачу очи,
Не збуду туги ні в день ні в ночі;
Я о нїм мислю і не забуду,
Бо его люблю і любити буду.

Може я бідна даремно плачу,
Може я его вже не побачу;
Я о нїм мислю і не забуду,
Бо его люблю і любити буду.

Може в молодих дівчат громадї,
Може помислить о якій зрадї;
Я о нїм мислю і не забуду,
Бо его люблю і любити буду.

Хто дасть причину нещастя мого,
Най мої сльози спадуть на нього;
Я о нїм мислю і не забуду,
Бо его люблю і любити буду.

Нехай нї жалю, нї смутку не збуде
Кому був вірний, а тепер не буде;
Я о нїм мислю і не забуду,
Бо его люблю і любити буду.

Коли мя зрадив, я его лаю,
Най смуток терпить, як я тепер маю;
Я о нїм мислю і не забуду,
Бо его люблю і любити буду.

Нехай всіх любить, его жадная
Най го та зрадить, котра му милая;
Я о нїм мислю і не забуду,
Бо его люблю, і любити буду.

Піснь 6.

Ой не ходи Грицю та на вечерниці,
Бо на вечерницях, дівки чарівниці,
Солому палять і зіля варять
Тебе Грицуню зоровля позбавлять.
Там то она чорнобровая,
То чарівниця справедливая!
І чарівниця і зіле знає,
Тебе Грицуню заздрісно кохає!

В неділю рано зіле копала,
А в понеділок пополокала,
Прийшов вівторок, зіле варила,
В середу рано Гриця строїла.

Прийшов же четвер, Гриценько умер,
Прийшла п'ятниця, поховали Гриця,
Сховали Гриця близько границі,
Плакали за ним всі молодиці.

І хлопці Гриця всі жалували,
Чорнобровую всі проклинали:
Нема і не буде другого Гриця,
Що го зігнала з світа чарівниця.

Так би я знала з сіней до хати,
Та як я знала чим чарувати:
Ой суть у мене чари готові
Біле личенько і чорні брови.

В суботу рано мати доню біла:
На що ти доню Грицуня струїла?
Не знала ти того, що зіле уміє,
Що Гриць сконає, нім когут запіє?

Ой мати! мати! жаль ваги не має, —
Най ся Грицуньо в двох не кохає,
Кохав він ще крім мене другу
Также дівчину чорнобровую.

Не був він вірний, казала я тобі
Най же він тепер спочиває в гробі:
Най же не буде ні її ні мені,
Най ся Гриць наїсть сирої землі.

От се тобі Грицю я так зробила,
Що через тебе мене мати била,
От се тобі Грицю така заплата
З чотирох дощок темная хата.

Піснь 7.

А я люблю Петруся,
Тай сказати бою ся;
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

Мати ся догадала
Щом Петруся кохала;
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

Била мене матуся,
Що я люблю Петруся;
Ой біда не Петрусь,
Біле личко чорний вус.

Хоч ти мене мати вбий,
Таки буде Петрусь мій;
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

Як не виджу Петруся,
То від вітру валю ся,
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

Як побачу Петруся,
По під боки беру ся;
Ой біда не Петрусь,
Біле личко, чорний вус.

Наварила, напекла,
А для кого, для Петра;
Нема Петра, лише Гриць,
Шкода моїх варениць.

Піснь 8.

Бодай ся когут знудив,
Що мене рано збудив,
Мала нічка мала,
Єщем ся не виспала.

Причини Боже ночі,
На мої чорні очі,
Причини і другу
На мене молодую.

Казала мені мати
Зелене жито жати,
А я жита не жала,
В бороздоньці лежала.

Казала мені мати
З хлопцями погуляти:
Погуляй собі доню
Я тобі не бороню.

А я собі гуляю
Як рибка по Дунаю
Як рибка з оконцями,
Я молода з хлопцями.

Стояла на колодці,
Моргала на молодці,
З гаю молодці з гаю,
Чорні очі маю.

Бери тя лихо з ними,
Давно ти дуриш ними,
Коби ти не дурила,
Давнобись моя була.

Стоялам при Дунаю
І так собі думаю:
Чи жити, чи не жити,
Чи старого любити.

Старого не любити —
І так на світі жити?
Вік віков не перебуде,
Старий завше не буде.

Чи в дома на порозі,
Чи в далекій дорозі,
Завше собі думаю
Що тя вірно кохаю.

Піснь 9.

Ти поїдеши в край далекий
І того не знаєш,
Яка туга в серцю моім
Ти не погадаєш;
Якаж туга в серцю моім
Цілі дні і ночі:
Серце вяне, в сльозах тонуть
Мої чорні очи!

Ой на лихо вродилам ся
Тай так марно гину,
Мене мати породила
В такую годину !

Кажуть люди, шом щаслива,
Нічим не журю ся
Бо не знають, як я часто
Слезами заллю ся!

Піснь 10.

Родимий краю, село родиме!
Вас я витаю місня любимі;
Зелені ниви, ліси, могили,
Щасливі з вами дні ми уплили.
І ти керничко, свідку любови
Витай сестричко, витай ми знова,
Скажи ми правду, скажи щирійшу,
Чи я ще знайду любов давнійшу?
Мила хатино, нене рідненька,
Милі родино, нене рідненька,
Вас повітати душа бажає,
Потіхи більшої в світі не має.

Піснь 11.

Тужно серцю за миленьким,
Що десь в чужині
Пропадає у тяженькім,
Цісарськім ярмі.

Ой коби той час вернув ся,
Як він в кушці зі мнов
На чім світ мен кляв ся,
Присягав любов.

Чи в чужині памятає,
Як го Оля любить?
Або з другою гуляє
Й з нею ся голубить?

Ой мій Боже милостивий
Він так не ділає,
Бо мій милий чорнобривий
Двох сердець не має!

Піснь 12.

Ах Боже мій милий, щож провинила?
Щом ся без милого, без мого лишила
Голубії очи, чому сльози лете?
Чому ярке серце, так тяженько рвете?
Серце моє, серце, ти любви не знало!
Ти лише тихонько о щастю думало,
А як він явив ся, ти го полюбило
Так дуже горячо, як ми ся не снило.
Так то білолиця дівчина ридала,
До зірки вечерньої тяженько vzdихала,
Она була свідком любові тяженькій
Она придивлялась тій парі миленькій.

Піснь 13.

І шумить і гудить
Дрібний дощик іде,
А хтож мене молодую
До домоньку заведе?

Обізвав ся козак
На солодкім меду:
Гуляй, гуляй дівчинонько
Я тя домів заведу.

Не ведиж ти мене
Ой прошу я тебе,
Бо я злого мужа маю
Буде бити мене.

На бік хлопці, на бік,
Бо чорт мужа несе;
Як увидить мене з вами,
То го трястя потрясе.

Ей та най ним трясе
Як вітер лозами,
А я собі молодая
Погуляю з вами.

І шумить і гудить,
Скрипка грає, бас реве,
Козак мовчить а все знає,
Козак домів поведе.

Піснь 14.

З тої гори високої вітрець повіває,
Сивий голуб голубочок голубки шукає;
Якаж тота голубонька, якаж вона мила
Не маленька, румяненко, сама чор-
нобрива.

Ой, та літай сивий пташку і ти сивий
орле,
Ой хтож мене молодую до себе при-
горне;
Ні щирости, ні милости, ни пожалу-
ваня,
Чорним очам нема снання, рукам спо-
чиваня.

Ой як маєш говорити, говори сердечно,
А не маєш говорити, умирай конечно,
Ти умирай з вечера, а я із поранку,
Скажемо ся поховати разом в одну
ямку.

Скажемо ся положити разом головами,
Ой тож буде розмовонька хоч там
межи нами,
Як зійдєсь гора з горою, а друга з дру-
гою
Тогди буде розмовонька миленький
з тобою.

Піснь 15:

На щож мене зачіпаєш,
Коли собі другу маєш;
Я не хочу так як ти,
По двох разом любити.

Шукай собі до вподоби
Щоби була рівна тобі;
Я не можу так як ти
По двох разом любити.

Піснь 16.

Ой місяцю, місяченьку
Не світи нікому,
Тільки мому миленькому,
Як іде до дому.

Ой місяцю, місяченьку
І ти зоре ясна,
Ой світи там на подвіре
Де дівчина красна.

Ой місяцю, місяченьку
Зайди за комору,
Нехайже я з своїм милим
Трохи поговорю.

Два лебеді на тій воді,
Оба білесенькі,
Не будем ми, серце в купі
Бо ще молоденькі.

Два лебеді на тій воді
Днює і ночує
Ой не будем серце в парі,
Душа моя чує.

Піснь 17.

Де дім є мій; де жизнь моя?
Там де Дністер бистротечний,
Безпредільний, безконечний, —
Там де Сян і Буг і Прут
В руслах текуть:
Там сторона моя рідна,
Там мій дім і жизнь моя!

Де дім є мій, де жизнь моя?
Там де храми віковії,
І пам'ятники святії,
І церковний наш обряд
О минувшій говорять:
Там сторона моя рідна
І мій дім і жизнь моя!

Де дім є мій, де жизнь моя?
Де кургани і могили,
Городища старожили,
Прах богатирів хранять,
Де Бояни наші спять:
Там сторона моя рідна
І мій дім, і жизнь моя!

Де дім є мій, де жизнь моя?
Де Мстислав, Роман, Данило,
Лев, послідне світило,
Край і віру стерегли
Від ворогів і гибелі:
Там сторона моя рідна
І мій дім, і жизнь моя!

Де дім є мій, де жизнь моя?
Де народ сердечний, добрий,
В битвах сильний і хоробрий,
Вірний славі давних днів;
Всякий час співає о тія:
Там сторона моя рідна,
Дім там мій, і жизнь моя!

Де дім є мій, де жизнь моя?
Там де мама, батько старенький,
Сестри, братчик молоденький,

В смирній хатині живуть!
І мене з тугою ждуть:
Там ах, там сторона рідна
І мій дім і жизнь моя!

Де дім є мій, де жизнь моя?
Де Русинка молода,
Жалібно співа,
Золоте жито жне,
Де краса моя живе:
Там сторона моя рідна,
Там мій дім, і жизнь моя!

Піснь 18.

Нагадалось сгарій бабі
Молодою бути,
Натикала за намітку
Зеленої рути.

Руто моя, руто моя
Руто зелененька,
Я гадала, що я стара,
А я молоденька.

Піснь 19.

Ой пійду я до млина, до млина
Бо в тім млинні мельник як калина,
Там то мамцю мельник,
Там то мельник добрий,
Там то мамцю хороший,
Меле гречку без гроший.

Меле, меле, на кіш насипає
І на мене пильно поглядає.

Там то мамцю мельник і т. д.

Меле, меле, а не решетує
Обернеть ся, мене поцілує,

Там то мамцю мельник і т. д.

Піснь 20.

Красна дівице, вір же мені,
Сердечну пісню, пою тобі;
Твоє личенько роскоші здрій,
Ти мною володіеш, я слуга твій.

Цвітку солодкий, ти світ мені
Де тебе нема, там горе мені;
Без тебе любко ні там ні ту,
Нема спокою, ні в ночі сну,

Піснь 21.

Темна нічка тай невидненька,
Головонько ти моя бідненька;
Деж я буду нічку спати?
З ким я буду ночувати?

Ой є в лісі явір зелененький,
Під явором козак молоденький:
Там я буду нічку спати,
Там я буду ночувати.

Піснь 22.

(На Великдень при гаївках).

Їде, їде Зельман,
Їде, їде його брат,
Їде, їде Зельманова
І вся його родина.

Помагай Бог Зельман,
Помагай Бог його брат,
Помагай Бог Зельманова
І вся його родина.

Чого хочеш Зельман,
Чого хочеш його брат,
Чого хочеш Зельманова
І вся його родина.

Чемній панні Зельман,
Чемній панні його брат,
Чемній панні Зельманова
І вся його родина.

На якій хліб Зельман,
На якій хліб його брат,
На якій хліб Зельманова
І вся його родина.

На хлопський хліб Зельман,
На хлопський хліб його брат,
На хлопський хліб Зельманова
І вся його родина.

А ми панни не маєм,
На хлопський хліб не даєм:
Іди геть Зельман,

Піснь 24.

А вже весна воскресла,
Щожесь нам принесла?
Принеслам вам русу косу
Дівоцькую красу.
Дівоцькая краса,
Як у літі роса,
В керниці випрана,
В кімнаті сушена,
На столі складана,
В папір завивана.
А вже весна воскресла,
Щожесь нам принесла?
Принеслам вам русу косу.
Парубоцька краса
Як у літі роса,
В калюжі випрана,
На плоті сушена,
Під столом складана,
В лахман завивана.

— 0 —

Піснь 25.

Я в чужині погибаю
Марно життя йде,
За родиною споглядаю
Ах деж вона, де?
О мій Боже милостивий
Верни мя домів,
Най учую ще раз милий
Звук родинних слів!

З віттам лекше вітер віє
Де родимий край,
Там инакше вечеріє
Там то щастє. рай,
Там мя гадка тужна тягне
Там не маю сна,
Поки серце там не лягне
Не висхне слеза.

Ви родимі мої ниви
Коли знов до вас
Я верну ся, і щасливо
Будем снити враз.

О недолі, о недолі
Нашої вітчини:
Чи вернуть ся ще коли
Часочки весни.

Як мають ся повертати
Скажіть ми, скажіть,
Бо горести потїшати
Нема поради ніц.

Ой тоді буде милїйше
Хоч на чужині,
Коли сонце щасливїйше,
Зійде в вітчині.

—):⌘:(—

Піснь 26.

Козак пана не знав з віка
Він родив ся на степах,
Став ся птахом з чоловіка,
Зріс у кінвських стременах,

Коли часом змучив ноги,
Під медведем в снігу спав,
То на кожний гук тревоги
Сотню татар навязав.

Ой рад би я тоє знати,
Чи на світі такий зріс,
Що не став би утікати,
Перед лісом наших сис.

Нам найлучше у природі,
Пуца — ліжко, небо — стріп,
Кінь у боку на поводі,
На янчарці вусів сніп.

Атаман скоро свисне,
Вже козака лук дзвенить,
А як коня в ногах стисне,
То всі вітри догонить.

Коли козак з врагом беть ся,
Серце клепче як коса,
А як козак засмієть ся,
То сміють ся небеса.

Ой щасливий, хто родив ся
На пустині козаком,
Найщасливіший, хто влюбив ся
В дівчинонці над Дніпром.

Піснь 27.

Чи ти мене Василю не знаєш,
Що ти мою хатину минаєш?
Моя хата край води, край води,
З високого дерева лободи.

Чорні очи як терен, як терен,
Колиж ми ся Василю поберем?
Маю в Бозі надію, надію,
Поберем ся в неділю, в неділю.

Деж ти мене Василю, поведеш,
Коли своєї хатоньки не маєш?
Поведу тя в чужую, в чужую,
Заким своєю збудую, збудую.

Будуй, будуй з лободи, з лободи,
До чужої не веди, не веди:
Чужа хата не своя, не своя,
Як свекруха лихая, лихая.

Ой виросла сосонка на току,
Чекай мене дівчино до року,
Хиба би я розуму не мала,
Щобим тебе до року чекала.

День бим косив, день бим жав,
Щобим тебе дівчино, тебе взяв,
Ані коси, ані жни, ані жни,
Но наважи, та возьми, та возьми.

Піснь 28.

Ми в луг підем всі з косами
І як станем в ряд,
Він устелить ся травами
Скошений під лад:
Кожий з нас сокіл, легінь —
А всі разом як один.

Як нам коси потупіють
Поклепцем кливцем,
Руки наші не замліють,
Скосим луг бігцем —
І тоді лиш відпічнем,
Як травицю всю зітнем.

Є куди гулять до волі,
Батько наш Трофим
Дасть нам хліба, дасть нам соли,
З косами за ним,
А як вийде Оля к нам
Скаже: слава легіням!

—):††:(—

Піснь 29.

Там де чорна гора шумно
Угрів край витає,
Там де біла Тиса крута
Чорну доганяє :

Там ти ангел мій миленький
Як цвіт процвітала,
Там ти літа молоденькі
В щастю проживала.

І я щастя шукаючи
В той край завитав,
Долі собі глядаючи
Тебе я избрав:

Бог получив мя з тобою
Щастє, долю дав,
Ах чомуж так молодую
Тебе мені взяв!

Ти мя вірно полюбила
І я тя любив,
Ти щаслива зі мно була
І я щаслив був:

Деж, ах деж ти ся поділа,
Вірний друже мій,
Чом так скоро улетілась
В вічний супокій ?

Зри на мої сумні очи
Як сльози ся ллють
Діти твої дрібненькі
Матір свою ждуть :

Прийди мила к мужу свому
Сльози утули,
Прийди мати к дому твому
Діти накорми !

Діти батька ся питають,
Де їм матір дів,

З плачем мені докучають,
Чом ты не привів:

Вставай мила з гроба твого
Дім твій посіти,
Або мене ти з тобою
До гробу прийми !

Піснь 30.

Чиж то тая керниченька,
Що я воду брав ?
Чиж то тая дівчинонька
Що я ї кохав ?

Ой жаль серцю буде,
Возьмуть її чужі люде,
Моя вже не буде,
Недоле моя!

А до тої керниченьки
Стежки поросли,
А до моєї дівчиноньки
Сватати пішли

Ой жаль і т. д.

Один веде за рученьку,
Другий за рукав,
А мені ся серце крає,
Що я ї не взяв.

Ой жаль і т. д.

А у тої керниченьки,
Новий ключ, ведро
Я вже моєї миленької
Не видів давно.

Ой жаль і т. д.

Піснь 31.

Біду собі купила, та за свої гроші;
Кажуть біду любити, біда не хороший,
І кривий і сліпий, до того горбатий;
Як ся стане тріпотати, треба з хати
утікати.

Я в неділю п'яна була, в понеділок
спала:
А ві второк снопів сорок пшениці
нажала,
В середу сушила, в четвер молотила;
А в п'ятницю продавала, в суботу
пропила.

За що мене мужу беш, за які учинки?
Чи я тобі не на пряла, за рік два по-
чинки?

Не сама я пряла, пряли помічниці,
То за муку, то за тісто, то за паланиці.

Чи я тобі не жінка, чи не господиня,
Три дні хати не мела, сміте по коліна,
Хоч буду я мести, не буду го нести;
Купи мужу візочок, будем сміте везти.

Купи мужу візочок і сиву кобилу,
Вивеземо смітечко на попову ниву;
А попова ціла нива сім літ не родила;
Як вивезли фіру смітя, пшеницю вро-
дила.

Піснь 32.

Козак коня напував, Дзюба воду брала;
Козак собі заспівав, Дзюба заплакала.

Не плач, Дзюбо моя любо, поки я з тобою,
Як поїду в Україну, заплачеш за мною!

Не плач Дзюбо моя любо, поки я з тобою,
Як поїду в Україну, заплачеш за мною!

Хмара їде дощик буде, ходімо до хати,
А там будем, Дзюбо люба собі розмовля-
ти!

А що кому та до того, що я Дзюбу люблю,
А я своїй Дзюбі любій, черевички куплю.

Черевички з китаєчки, панчошка єдваб-
на —

Як-же Дзюбу не любити, коли Дзюба
ладна!

Черевички з китаєчки, панчошка з ат-
лясу —

Ходи Дзюбо, моя люба, бо не маю часу.

Скажи Дзюбо моя люба, чи ти любиш
мене?

А я піду до матінки просити о тебе.

А я тебе Дзюбо люблю, сам Бог тебе знає,
Проси мами, проси тата нехай нас звін-
чає!

Коло млина конюшина — явір похилив
ся;

Як з Дзюбою не оженюсь, не буду же-
нив ся.

Там у лісі на галузі сорока скрегоче;
Ах мій Боже милостивий, як ся тебе хоче.
Там у лісі при дорозі кокаче кокошка;
Ой я того хлопця люблю, що дзюбатий
тропка!
Як же Дзюбу не любити, коли Дзюба
ладна,
А я Дзюбу поцілую й на коня гайда!
Не вір Дзюбо козакови, що то люльку
курить;
Бо він мовить що тя возьме, а він тебе
дурить.
Не вір Дзюбо козакови, що він огонь
креше,
Бо він іде до другої, а на тебе бреше.
Ой прибіг мій кониченько, та перед во-
рота,
Вийди, Дзюбо моя люба, хороша, золота!
Ой не вийшла Дзюба люба, вийшла її
мати;
А хто хоче Дзюбу взяти, най іде до хати!
Бодай тебе Дзюбо люба, твої чорні очі!
Не стояв би кінь вороний до темної ночі!
Ой коню мій нещасливий, треба відіхати;
А що було серцю мило — треба занехати.
Ой піду я на гороньку, а на горі бузьки;
Який такий та до Дзюби, а я до Гануськи.
Ой чия то керниченька, де голуб ку-
пав ся,
Ой чия то тая Дзюба, що я в ній кохав ся.

Ой вийду я на гороньку, махну я рукою:
Заверни ся козаченьку! згину за тобою.

А хто любить гарбуз, гарбуз, а я люблю
диню;

А хто любить господара, а я господиню.

А хто любить губи, губи, а я печериці;

А хто любить дівчатонька, а я молодиці.

Два голуби воду пили, а два колотили,
Бодай тії не сконали, що нас розлучили.

Ходжу, нуджу понад беріг тяженько
вздихаю;

Біднаж моя головонька, що долі не маю!

Хиба в воду занурю ся, та вже не вер-
ну ся!

Збудусь смутку і клопоту, там не зажу-
рю ся.

Булож мене моя мати малую втопити,
Чим таку нещасливу, на той світ пу-
стити.

Ой як тяжко конопельки в болоті топити;

А ще тяжше моя мати, на тім світі жити.

Ні я в лісі, ні в долині, ані при роботі;

Тільки моя головонька в журбі та кло-
поті.

Журила ся мати мною, як риба водою;

Дала мене в неволеньку, жалує за мною.

Стратила я мій вік цілий, вже ся не
надію,

Деж я тепер себе в світі нещасна подію?

Ой ти Боже мій єдиний, Ти моя потіха!

Потіп мене нещасливу, вибав зтого лиха!

Піснь 33.

Ой не відти вітер віе,
Відки мені треба,
Виглядаю миленького
З під чужого неба.

Скажіть зірки, скажіть ясні,
Де він пробуває?
Серце хоче вість подати,
Та куди не знає.

Коли вірно мене любить,
То йому присну ся,
Хоть і сонний угадає,
Як за ним журю ся.

Скажіть зірки, скажіть ясні,
Де він пробуває?
Серце хоче вість подати,
Та куди не знає.

Нехай наша любов згине —
Наше миловане,
Нехай має в иншій землі
Добре спочиване

Скажіть зірки, скажіть ясні,
Де він пробуває,
Серце хоче вість подати,—
Та куди не знає.

Піснь 34.

Ой вітси гора, вітси другая,
Межи тими гороньками ясная зоря.
Я собі гадав, що зоря зійшла,
А то моя дівчинонька по воду пішла.
Дівчино моя, напій ми коня!
Не напою, моє серце, бом ще не твоя.
Як буду твоя, напою ти два
З студеної керниченьки, з нового ведра.

Піснь 35.

Стоїть явір над водою,
В воду похилив ся,
На козака незгодонька,
Козак зажурив ся.

Не хили ся явороньку,
Ще ти зелененький,
Не жури ся козаченьку,
Ще ти молоденький!

Не рад явір хилити ся —
Вода корінь миє
Не рад козак журити ся —
Та серденько ние!

Ой поїхав в Туреччину
Козак молоденький —
Оріхове сідалечко
Та кінь вороненький.

Ой поїхав в Туреччину
Та там й загинув,
Скоро милу Україну
На віки покинув.

Казав собі насипати
Високу могилу;
Казав собі посадити
В головах калину!

Будуть пташки прилітати
Калиночку їсти;
Будуть мені приносити
Від родини вісти!

—o—

Піснь 36.

Ой по горі по високій тройзіль похи-
лив ся,
З України до дівчини козак покло-
нив ся,
Поклонив ся козаченко з коня воро-
ного,
Не забувай моя мила мене молодого,
А в неділю рано, рано, дівча заплакало
І слезною і росною личенько вмивало,
Умивало біле личко утирало брови,
Нема мого миленького, нема і розмови.

Піснь 37.

(Із Підгірян).

Чого лози похилились
При тихій воді?
Чому слезоньки полились
Мені молодій.

Піду лугом зелененьким, зіля накопаю
Приложу його до серця — полегші
дізнаю.

Но бою ся — скаже мати:
Що, доню, тобі?
Не мож серцю розказати,
Я плачу собі

І кінця моім розпукам в світі не видаю,
І все веч р і поранок слезами витаю,

Мені снилось, що на грядці
Васильок усох.
Що при нашій білій хатці
Не стало грядок,

Що слезами я васильок тихцем підли-
вала,

Що білими рученьками я грядку плес-
кала.

Ох, коби немилой ночі
Не вернулись сні!
Ох, коби лиш два часочки,
Два веселі дні.

І для серця супокій я знов відзискала
Красою моя, кобиж ти ся горю не ді-
стала.

Піснь 38.

(Із Підгірян).

На полю, на полю, пшеничка розцви-
лась,
Просить мати свою доню, щоби не жу-
рилась.

Пшеничка погнулась,
Як тихий Дувай,
Доня усміхнулась
Буде коровай.

Горою, горами, громи покотились,
О дівчині добрі вісти, всюда разноси-
лись,

Прийшли-же к ній люди
Із рїжних сторін,
Дівча не забуде
На низький поклін.

В садочку, садочку барвінок розцвив ся,
Ходить мати по садочку, весь газеле-
нів ся.

Барвінку стели ся,
Будеш на вінець,
Дівче, убери ся,
Прийде молодець.

Рікою на водах тумани осїли,
Туда тяжко переплисти, води закипіли.

Дівче не страхай ся,
Вінець не изблек,
Лиш Богу віддай ся
Беріг не-далек.

Піснь 39.

Наша хата з огородом
Над бистров водою,
Наша хата із садочком
Над тихов річкою.

У нас хата вйтівська
З двома коминами
У нас хата газдівська
З вузкими вікнами.

У нас люди все бувають
З цілого села,
Об мені лиш тее знають,
Що я підросла.

Я із нашого віконця
Луг виджу зелений;
А з вашого подвіренька
Лісочок лиш темний. —

Мені мати наказала
В темний луг ходити.
А на луки мя пускала
Рвати любі цвіти.

І на луках я виділа
Як пташка дрібная
Перед яструбом втікала
Гонена бідная.

— 0 —

Піснь 40.

Чи я в лузі не калина була?
Чи я в лузі не червона була?
Взяли мене, поламали
І в пучечки повязали;
Така доля моя!

Чи я в батька не дитина була?

Чи я в батька не єдина була?

Взяли мене повінчали

І світ мені завязали,

Така доля моя!

Чи не було утопитись мені?

Чи красшого полюбити мені?

Були річки — позсихали,

Були красні — повмирали;

Така доля моя!

— 0 —

Піснь 41.

Кожда птичка, хоть маленька,

Що лугом літає,

Рано, в вечер веселить ся,

Богу піснь співає.

І ви діти, любі цвіти,

Тіште ся, співайте,

Бога Творця голосочком

Милим величайте!

Чи то рано, чи у вечір,

Чи де при роботі,

Чи то в церкві, в домі Божім,

Чи при грі, охоті;

Всюди діти голосочком

Милим заспівайте,

Бога Творця в піснях красних

Звучно величайте.

Де піснь звучно рознесеть ся,

Там душа взлітає

Аж до хмари, аж до неба,

Горе забуває.

Українські діти-цвіти,
Тіште ся, співайте,
В українських красних піснях
Бога величайте!

— 0 —

Піснь 42.

У городі хмелинонька
Грядку устеляє,
Межи людьми дівчинонька
Ой гірко ридає.

Ой хмелина зелененька
Щось не ве ся в гору;
Щось дівчина молоденька
Проклинає долю...

Як хмеліні в гору витись,
Тичини не має;
Як дівчині не журитись,
Милий покидає.

— 0 —

Піснь 43.

Віють вітри, віють буйні,
Аж дерева гнуть ся;
Ой як болить моє серце
Самі слези ллють ся.

Трачу літа в лютім горю
Тай кінця не бачу,
Тільки тоді полегшає,
Як нишком поплачу!

Не допоможуть слези щастю,
Серцю легче буде,

Хто щаслив був хоч часочок,
По вік не забуде.

Єсть-же люди, що і моїй
Завидують долі:
Чи щасливаж та билинка,
Що росте у полі?

Ой у полі на пісочку,
Без роси на сонці;
Тяжко жити без милого
В чужій стороньці.

Без милого нема долі,
Стане світ тюрмою:
Без милого нема щастя,
Немає спокою!

Де ти милий, чорнобривий?
Де ти? — обізви ся ся!
Як без тебе я горюю,
Прийди, подиви ся.

Полетілаб я до тебе,
Та крилець не маю,
Щоб побачив як без тебе
З горя висихаю.

До когож я пригорну ся,
Хто мя приголубить?
Коли нема того тутка,
Котрий мене любить?

— 0 —

Піснь 44.

Далась мене моя мати
За Дунай, за Дунай,
Тепер собі моя мати
Подумай, подумай!

Дунаю не перебрити,
Не перебродити,
Не будуж тя моя мати
Во віки видіти.

Далась мене моя мати,
За муж молодую,
Як би тоту калиноньку
В воду студеную.

О як тяжко конопельці
Сирій, в воді гнити,
Єще тяжше молоденькій
На чужині жити.

Далась мене моя мати
За високі гори,
Не далась ми більше віна,
Лишень одні пчоли.

А пчоли ся розлетіли,
А я ся лишила,
Щоби мені лиха доля
Голову сушила.

— 0 —

Піснь 45.

Було не рубати зелену ліщину,
Було мя не брати молоду дівчину;
Гей мати, мати! на калині цвіт,
Завязалась мені із нелюбом світ!

Було не копати під порогом ями,
Було мя не брати від тата й від мами;
Бистра вода в Дунаю,
Відчепи ся гультаяю!

Було не рубати зеленого дуба,
Було мя не брати, колим ти не люба;
Гей мати-мати! на калині цвіт,
Завязалась мені із нелюбом світ!

Воліла бим мати вісім літ бідити,
Як з таким нелюбом одну днину жити,
Бистра вода в Дунаю,
Відчепи ся гультаяю! —

—0—

Піснь 46.

Не лови мотиля дівче молодая,
Він пірхне з цвіточка, оставить тебе;
Ти за ним полетиш, а ніжка малая,
Над безодню сховзнесь, погубить тебе.

А лови сокола, коли той загляне
В твої бистрі очи вже він плінник твій;
А хоча крилами і неба досягне
Любовю обійме скарб миленький свій.

Під його крилами заснеш ти безпечно,
Нічо не стревожить твоїх райських снів;
І він забажас з тобоює конечно
Мріяти о небі і жити з тобов.

Щасливе те дівча, щасливе, щасливе,
Коли осторожно вибір свій держить;
Розріжнить заманку першого пориву,
Мотилька не йметь ся, сокола плінить.

—0—

Піснь 47.

Як два серця ся кохають
Все никне з очий;
На журбу всю забувають,
На світ, на людей;
Лиш хотілиб разом жити
І пуститись в світ,
І з собою голубитись
І на себе зрїть!

Тоді світ їм божим раєм
Палатов хатина,
Вік цілий пливе ручаєм
Мов одна година;
І так літа за літами
Скоренько збігають,
І мов місяць з зіроньками
Чудним блиском сяють! —

—0—

Піснь 48.

Там де Татран круто вєть ся,
По камях де шумить,
Є там дівча, а як зветь ся —
Козак знає, — та мовчить.

На долині є керниця,
Із керниці бє вода.
А дівчина як зірниця
Хорошая, молода.

Ясним оком як погляне,
Як ся мило засміє,
То аж серцю лєкше стане,
І козаче серце бєсь.

Іде мила дощ дрібненький —
Твої цвіти не зійдуть,
Ох, лихіі вороженьки
Нас з собою розведуть.

Гей прощай же моя мила,
Не плач, не плач, лиш прощай! —
Як згадаєш, щось любила,
Мене собі пригадай!

— 0 —

Піснь 49.

Видно шляхи полтавські
І славу Полтаву,
Пошануйте сиротину,
Не вводьте в неславу.

Не богата я і проста
Та чесного роду,
Не встидаюсь шити, праясти
І носити воду.

Ти в жупані і письменний,
Ти рівня з панами,
Як же можеш ти дружитись
З пррстими дівками.

Є багато городянок,
Вибирай любую,
Ти пан возьний, тобі треба
Не мене сільськую.

— 0 —

Піснь 50.

Дай нам Боже добрий час,
Як у людей, так у нас,
І в щасливу годину,
Розвеселім родину;
Ой, ну, ну, ой ну, ну,
Розвеселім родину!

В нас родина вся одна,
Українонька свята,
Чи опанча, чи сердак,
Чи Гуцул, чи Подоляк!
Ой так, так, ой так, так,
Чи Гуцул, чи Подоляк!

Де Дністер, де Сян і Прут,
Наші річеньки пливуть,
І від Буга за Бескид
Всюди чесний руський рід.
Ой наш рід, руський рід,
Хоть підеш і за Бескид!

Всюди мова нам одна,
Всюди пісня та сама,
І танець нам всім однак:
Коломийка та козак:
Ой так, так, ой так, так,
Коломийка та козак!

Станьте Лемки з Уграми,
Заспівайте враз з нами,
І Гуцули і Бойки,
Подоляни, Личаки;
Всі такі однакі,
Хорошенькі козаки!

Най щезає вся біда,
Най жиє нам свобода!
Руські люди, руський край,
Руська мова і звичай.
Ой наш край, руський край,
Руська мова і звичай !

— 0 —

Піснь 51.

Отче небесний, Тебе я молю,
Глянь милостиво, улекши ми долю!
Не дай пропасти в тяженькій добі,
Не дай побіди лукавій злобі!

Ти, що великим світом владаєш,
Що буйним цвітом землю вкриваєш,
Що ясним сонцем мудро кермуєш
Ти щирі мольби нещасної почувєш!

Дай жінці рідній щастя дочасне,
Батькови мому царство небесне,
Мене в опіку возьми святійшу!
Забудь на всяку провину давнійшу!

Я в Тебе вірю, в Тебе уповаю,
В Тобі, о Боже, я надію маю:
Бо Ти один лиш, кожду гадку знаєш
Викриєш правду — а зло укараєш!

— 0 —

Піснь 52.

Плила рибка золотая,
Вода не мутилась,
Верх водою буря злая
На ню не срожилась.

В день погоди хмарки білі
По дні пробігали.
Ночію зірки, ясні смілі
З відтам виглядали.

Добре мило рибці було,
Іграти водою,
Но то щастє проминуло,
Як філя рікою.

Позавидували рибці,
Вода сколотилась,
І на тихій чистій річці
Лиш мгла розстелилась.

Жди о рибко золотая,
Небо прояснить ся,
Темна хмара, мгла густая
Сама розійдеться ся.

Легче рибці віддихати
І в воді мутній,
Як надію мні плекати
У душі смутній.

Прошу сонце, прошу звізди,
Щоб мені звістили,
Чи милому у неволі
Хоть раз засвітили.

Не можу їх допроситись,
Чи вістка прибеть ся,
Тихо каже моє серце,
Чей страта найдеть ся.

Піснь 53.

У середу вродила ся
Тож мені і горе,
Полюбила Василечка
Нещасная доле.

Ми з собою полюбились
І любитись будем.

Прийди скоріше Василечку,
Я тебе бажаю,
Я без тебе серденьтко
Крий Боже скучаю.

Ми у купці посідаєм,
Випієм, пожартуєм.

—0—

Піснь 54.

І учера горох
І сьогодні горох,
Прийди, прийди сердинятко —
Поговорим у двох.

І учера паланиці
І сьогодні паланиці,
Прийди, прийди сердинятко —
Дай на себе подивитись.

І учера пастернак
І сьогодні пастернак,
Прийди, прийди сердинятко —
Поцілуєм ся в смак.

І учера кисіль
І сьогодні кисіль,
Ой якаж я тепер рада
Біля мене Василь.

—0—

Піснь 55.

Гей на Івана, гей на Купала
Красна дівчина долі шукала,
Цвіти збирала, віночок вила,
Долі водою його пустила.

Пливай віночку по бистрій філі,
Поплинь під хату, де жиє милий!

Гей на Івана, гей на Купала
Дівчина з вінком ночев блукала,
Вінок кидає разом з водою,
Вінок їй серце забрав з собо.

Пливай віночку по бистрій філі,
Поплинь під хату, де жиє милий!

Гей на Івана, гей на Купала
Дівчина долі собі бажала,
Долі бажала, вінки кидала,
Хлопця для себе в світі шукала.

Пливай віночку по бистрій філі,
Поплинь під хату, де жиє милий!

Гей на Івана, гей на Купала
Дівчина в північ зіле копала;
В північ копала, в північ варила,
А до схід сонця вже ся строїла.

Змарнів віночок, змарнів поволи,
Не дав Купало дівчині долі.

Віночку свіжий з зеленим листком,
Вкрашений рожами, та і любистком,
Тебе я плела і умаїла
Листочками всілякого зіля,

З тобою розстаю ся,
З тобою прощаю ся,
Помни ту, що кидала
Тебе на Купала.

Віночку свіжий з зеленим листком,
Вкрашений рожами і любистком,
Іди водами, пливай до рана,
Принеси вістку та від Стефана.

З Стефаном ти стріти ся,
З Стефаном ти верни ся,
Приведи ми Стефана
Та на Купала Івана.

Вінок той пуцу плести рікою,
Щоб шукав долі, грудь втіпив мою;
Вінок поплине в хату маленьку,
Тай пригадає любов щиреньку
Мою до Івана
Та днесь на Купала.

×+×

Піснь 56.

Пращай мій Степанку,
Пращай мій миленький,
Пращай, соколику
Мій сизокриленький!

Пращайте ми поля,
Пращайте дуброви,
Пращайте темні бори
І ви сині гори!

Пращай місяченьку
І зорі ясенькі,
Пращай мій Степанку,
Соколе сивенький!

Пращай лихий світе,
І ви лихі люди,
Тїптесь, що між вами
Сироти не буде.

Піснь 57.

Сонце заходить,
Вечер зближаєсь;
Час нам проходить,
Скоро минаєсь.

Спи мій миленький
Снем покріпи ся;
Будь статочненький,
В любові держи ся!

Добраніч милий!
І спи соколе!
Тай будь ми вірний,
Люби до волі.

Любов нас злучить,
В любові ми жиймо;
Хоть вражість мучить,
Знесім спокійно.

Добраніч, милий!
І спи соколе,
Тай будь ми вірний,
Люби до волі.

×+×

Піснь 58.

Ой був, та нема, та поїхав до млина;
Біднаж моя головонько, що я дома не була!
Дівчино моя, тиж моя, тиж моя мати!
Довгож мені серце без тебе скучати.
Дівчино моя, Переяслівко,
Дай мені вечеряти моя ластівко!
Яж не топила, яж не варила,
По воду гішла — ведра побила.
А до дому прийшла — піч завалила,
За то мене моя мати трохи не побила.

Піснь 59.

Як я стану дідичкою,
У дворі буду сидіти;
До полудня буду спати,
На сніданє каву пити,
На обід печена гуска —
На вечерю курка знова —
Пити буду що сил стане
Віват пані Когутова!

Як нас будуть всі боятись,
А як будуть поважати!
Мене будуть »добродзейков«,
Панька »ясним паном« звати.
Лиш по польськи говорити,
А по руськи ані слова —
Бо сказалиб, що мужичка —
Віват пані Когутова!

Чотири коні до карети,
Люберія »золоціста«,
Як в неділю до костела
З Паньком виїду до міста.
До дітий собі спроваджу
Професора аж зі Львова
Щоб учились по французьки
Vivat madame Kogutowa!

Панько буде у контуші,
А я в шовках му ходити;
Через літо буду дома,
А в фашінги в місті жити.
А до Відня як поїду,
Погадають що графова,
Будуть Німці верещати:
Vivat Fraeulein Kogutowa!

Піснь 60.

Серце тужить і сумує
К' ньому все звертаєсь,
До милого мя силує,
За милим питаєсь.

Ах, чому я нещаслива,
Чом із ока слеза лєсь?
Чиж я собі не красива,
Що за мною хлопець бєсь?

Серце моє усмири ся,
Зжени тугу вічную;
З судьбов свойов помири ся,
Забудь раз тоску злую.

Ах, хочу я быть щаслива,
З ока слеза най не лєсь,
Бо я собі чей красива,
Бо за мною хлопець бєсь !

×+×

Піснь 61.

Коломийки.

Понад гору високою
Голуби літають,
І гаразду не зазнаєш, —
Літа ся минають.

Добре тобі твоя мати,
Добре говорила:
Не вдавай ся з тим гультаяем,
Бо будеш тужила.

Любити ся чорнобриві,
Любитись будете,

Та ніхто вас не розлучить,
Хиба аж помрете.

Два голуби сидять в купці
А третій бокує,
Либонь ви ся розлучите —
Серце моє чує.

Стратила ти вік свій марне,
Та і свою долю,
Зістанеш ся нещаслива,
Як билина в полію.

Майне щастя в твою душу,
Мов блискавка в хмару,
Тай знов згине твоя доля
Недолі під пару.

Кажуть люди, що суд буде,
А суду не буде,
Чпії серця злучили ся —
Не розсудять люди.

Ти не вмiла чарувати,
Ані твоя мати —
Яка доля ти суджена,
Таку будеш мати.

Два лебеді на тій воді,
Обидва біленькі,
Ой будете серця в парі
Хоть ще молоденькі.

Біда тутка, біда всюда,
Від біди не втечеш —
Мине літо, мине осінь,
Житє своє проклинеш,

Менше думай ти о собі,
Менше про красу,
Раз лиш серце красу має,
І любов одну.

Не питай ся ти за долю,
Лучше їй не знай,
Прийде скоро! А теперки —
Надійсь і думай!

× + ×

Ой летіли два голуби,
Обидва біленькі,
Поберетесь, поберетесь,
Хоть ще молоденькі.

Не всі тоті сади родять,
Що ся розцвітають.
Не всі тоті поберуть ся,
Котрі ся кохають.

Та не сумуй дівча гарне,
Не вздыхай до нього,
Бо ворожка тобі каже,
Що нічого з того.

Сонце гріє, вітер віє,
Вербами хитає —
Не женить ся чорнобривий,
На тебе чекає.

Смеречина похилилась,
Тай до землі впала,
Котра собі ворожила,
Та ся не віддала.

Кохайте ся чорнобриві,
Та не з москалями
Бо Москалі лихі люди,
Буде лихо з вами.

Нещасливе закоханє,
Треба занехати;
Любилась го, кохалась го,
Треба перестати.

Не плач, не плач дівчинонько,
Не плач, не жури ся,
Тай за свого миленького
Богу помоли ся.

Твоя мати ворожбитка,
Так ти ворожила:
Не пропадай за невірним,
Бо будеш тужила.

Тобі мати ворожила
Воском у коморі,
Не кохай ся моя доню,
Бо коханє — горе.

Не ходи, не дури,
Добрих людей не зводи,
Коли любиш всім скажи,
А не любиш, загрози.

Ой не треба моя доню
Сіти закладати,
Бо тя хлопці і без того
Мусять конче взяти.

Було скорше ся питати,
Но тепер по всьому,

Думай, гадай ти як хочеш —
Не зарадиш злomu.

Ходжу, нуджу, руки ломлю,
Вздихаю до неба;
З тяжким жалем промовляю:
Мужа мені треба.

Любила ся, кохала ся,
А мати не знала,
А теперка розійшли ся
Як чорная хмара.

Я такого мужа хочу,
Щоби мене слухав,
Чужих жінок не любив,
Табаки не нюхав.

На улиці не була,
Конопельки терла,
Не бачила жениха,
Трохи що вмерла.

Ой вийду я на вулицю,
Та махну рукою,
Наверни ся козаченьку,
Гину за тобою.

Тече річка невеличка,
Піду перескочу,
Віддай мене моя мати,
За кого я хочу.

Я не вмію зарядити
Господарювати;
Але вмію полюбити,
Та поцілувати.

Не дай мене моя мати,
Не дай за старого,
Бо я дуже полюбила
Хлопця молодого.

Тече вода з під города,
Тече вода зимна,
Полюбив мя хлопець гарний,
Я тому не винна.

Дай но Боже дочекати,
Неділеньки рана,
Я вже маю таке зіле,
Що піду за пана.

×+×

Піснь 62.

Коломийки зі снятинського повіту.

Ой зза хати чорна хмара
Зза хати, зза хати,
Перестаньте сусідоньки
За мене брехати.

Перестаньте сусідоньки
За мя говорити,
Бо перестав мій миленький
До мене ходити.

Та на Петра вода тепла,
Лиш би її пити,
Такий Петро чорнобривий,
Лиш би 'го любити.

Який Петро чорнобривий,
Та який хороший,

Сорочечка вишивана
Повний ремінь гроший.

Та хороший, та хороший,
Хорошо танцює,
Попід ручку обертає
І в личко цілує.

У середу родилам-ся
Горе моє, горе,
Не дай мене за старого,
Бо бородов коле.

Але дай мя моя мати
За гарного хлопця,
Щоби я так розцвітала
Як рожа в городци.

Рожа цвите, рожа цвите,
Бо коріне має,
Хто гаразду не зазнає,
Той жалю не має.

Не раз душку умираю,
Не раз душку гину,
Заверни ми оченята
В чужу полонину.

Ой чужая чужинонька,
Гай чужії люди,
Як не вдати заспівати,
Сором мені буде.

Як не вдати заспівати,
Не вдати скінчити,
Та як зловлять за чуприну,
Будуть волочити.

Оден зловив за чуприну,
А другий за кучму,
Третий біжить, галасує —
Ще трохи помучмо.

×+×

Далась мене моя мати
За діда старого,
Та казалась шанувати
Так як молодого.

А я діда старенького
Шанувати мушу,
Два камені під голову
А третим придушу.

Ой Господи милосерний
Возьми з діда душу,
Та понеси понад греблю
Та завісь на грушу.

Вітер буде повівати
Душев телепати,
Буде старий пам'ятати
Як молоду брати.

Там де Татран	47
Там де Чорна Гора	29
Темна нічка	22
Ти поїдеш в край далекий	14
Тужно сецю за миленьким що десь в чужині ..	15
У городі калинонька	43
У середу родила ся	52
Чи ти мене Василю	28
Чи то тая керниченька	31
Чи я в лузі	41
Чого лози похилились	39
Щасть нам Боже	4
Я в чужині погибаю	25
Як два серця	47
Як я стану дідичкою	56
КОЛОМИЙКИ:	
Понад гору високою	57
Ой летіли два голуби	59
Коломийки зі снятинського повіту	62

— В И Б І Р С П І В А Н И К І В —

накладом

РУСЬКОЇ КНИГАРНІ

850 Main St.

Winnipeg, Man.

Український співаник, сторін 17640
В оправі коштує60
Пісні емігрантів10
Найкрасші вибрані пісні25
Народні дівочі пісні25
Новий збірник народних пісень, дум, думок, коломийок, гагілок і пісень весільних25
Коломийки. Думки-коломийки. Думи-дум ки. Пісні весільні і до танцю. Пісні новобранців. Пісні рекрутські. Пісні патріотичні. — Ціна30
Пісні рекрутські і Пісні жартобливі. Ви дане друге. Ціна20
Нові пісні з старим кінцем. — Гриця щипавки. — Новомодні коляди25
Народна пісня про Єлисавету05
Товариська забава в питаннях і відповідях на 50 картонах, з поученем на двох картонах. — Ціна25
350 загадок молодим і старим на забаву15